

Epistolele scrise de Pavel în temniță

LECȚIA
UNU

ÎNTEMNIȚAREA LUI PAVEL

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură - Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită.

Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru răspândirea Bibliei în Anglia și străinătate).

Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere	1
II. Context	1
A. Evenimentele premergătoare arestării	2
B. Arestarea din Ierusalim	3
C. Întemnițarea din Cezareea	6
D. Întemnițarea din Roma	8
III. Lucrarea de slujire continuă	10
A. Cartea Fapte	10
1. Conștientizarea suferinței	11
2. Conștientizarea scopului	11
3. Conștientizarea binecuvântării divine	12
B. Epistolele către biserici	13
1. Predicare	13
2. Rugăciune	13
3. Suferință	15
4. Scriere	17
IV. Unitate teologică	18
A. Regele creației	18
1. Suveranitatea	18
2. Cinstea	19
3. Hotărârea	20
B. Unirea cu Hristos	22
C. Viața etică	23
1. Hristos ca Rege	24
2. Uniți cu Hristos	25
V. Concluzie	26

Epistolele scrise de Pavel în temniță

Lecția întâi

Întemnițarea lui Pavel

INTRODUCERE

În anul 1657, în Bedford, Anglia, faimosul predicator și scriitor puritan John Bunyan a fost arestat pentru că predicase în public fără autorizație, și a fost aruncat în temniță pentru șase luni. Înainte mai petrecuse doisprezece ani în detenție, timp în care a scris multe cărți și pamflete. Prin urmare, în loc să vadă această nouă întemnițare ca o mare tragedie, a privit-o cu optimism.

Se spune că ar fi zis: „Am stat prea multă vreme departe de scrierile mele. Poate că aceasta nu este chiar o temniță, ci mai mult un birou din care să pot transmite lumii mesajul lui Hristos.“

Indiferent dacă a spus exact așa sau nu, lucrarea lui Bunyan din timpul acestei scurte întemnițări e de netăgăduit. În aceste luni a scris *Călătoria Peregrinului*, o alegorie a vieții creștine, probabil cea mai faimoasă carte scrisă vreodată în limba engleză.

Cu toții ar trebui să admirăm pe cineva care realizează atât de multe pentru Hristos când e privat de libertate. Însă, oricât de semnificativă s-ar fi dovedit a fi lucrarea lui John Bunyan, lucrarea apostolului Pavel a realizat ceva mult mai mare. În timpul celor patru ani de întemnițare din Cezareea și Roma, el a scris epistole mult mai importante chiar și decât *Călătoria Peregrinului* scrisă de Bunyan.

Aceasta este prima lecție din ciclul *Epistolele lui Pavel scrise în temniță*. În acest ciclu studiem scrisorile lui Pavel numite în mod obișnuit „epistolele din temniță.“ Sunt scrisori adresate diverselor biserici și persoane, scrisori pe care le-a scris în timp ce era în temniță din pricină că îl slujise pe Hristos. Am intitulat această lecție „Întemnițarea lui Pavel.“ Aici vom analiza circumstanțele care au naștere epistolelor lui Pavel adresate colosenilor, lui Filimon, efesenilor și filipenilor.

Discuția noastră pe marginea întemnițării lui Pavel va trata trei subiecte principale: în primul rând, vom examina contextul întemnițării lui mai întâi în Cezareea și apoi în Roma; în al doilea rând, îi vom explora lucrarea de slujire care a continuat în timpul detenției, văzând cum a continuat el să slujească în calitate de apostol al lui Hristos, chiar dacă era închis; și, în al treilea rând, vom studia unitatea teologică a epistolelor din temniță, concentrându-ne asupra unor teme majore pe care le au în comun. Haideți să începem cu contextul întemnițării lui Pavel.

CONTEXT

Unul dintre primele lucruri pe care ar trebui să le menționăm este că părerile savanților sunt oarecum împărțite în ceea ce privește locul detenției lui Pavel atunci când a scris colosenilor, lui Filimon, efesenilor și filipenilor. Unii cred că a scris din Cezareea,

iar alții din Roma. În această lecție vom dezbate posibilitatea ca el să fie scris din Roma, deși acest detaliu nu va fi decisiv pentru niciuna dintre interpretările noastre. Totuși, din pricină că savanți respectați au păreri diferite asupra acestui aspect, ar trebui să discutăm despre timpul petrecut de el în ambele orașe.

Studiul pe care-l vom face asupra contextului întemnițării lui Pavel va începe cu o trecere în revistă a evenimentelor premergătoare arestării sale. În continuare vom examina evenimentele din preajma arestării din Ierusalim, apoi întemnițarea inițială din Cezareea. În cele din urmă, ne vom îndrepta atenția spre întemnițarea ulterioară din Roma. Să vedem mai întâi evenimentele premergătoare arestării sale.

EVENTIMENTELE PREMERGĂTOARE ARESTĂRII

Spre sfârșitul celei de-a treia călătorii misionare, probabil cam prin anul 56 sau 57 d.H., Pavel și tovarășii săi de drum se îndreptau din Asia Mică spre Ierusalim, drum parcurs în mare parte pe mare. Intenția lor era să ducă bani creștinilor săraci din Ierusalim, care fuseseră loviți de foamete. În drum, s-au oprit la Milet, unde s-a întâlnit cu bătrânii bisericii din Efes, aflată în apropiere. În timpul acestei întâlniri, Pavel a destăinuit că fusese avertizat de Duhul Sfânt că, la sosirea în Ierusalim, va fi întemnițat.

Îi citim cuvintele profetice în Fapte 20:22-24:

Și acum, iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu (Fapte 20:22-24).

În multe orașe pe care le-a vizitat, credincioșii au profețit întemnițarea sa. Duhul Sfânt însă l-a trimis în această direcție. Așadar, Pavel a știut că aceste profeții nu aveau menirea de a-l abate din drum, ci de a-l pregăti pentru greutățile ce aveau să vină. El avea mulți dușmani în Ierusalim și știa că ar putea fi arestat și întemnițat la sosirea acolo, însă mai știa și că suferința sa face parte din planul lui Dumnezeu pentru el.

Din Milet, Pavel și însoțitorii săi au mers pe mare până la Cos, apoi s-au îndreptat spre Rodos și Patara. În Patara au găsit o corabie cu care au trecut pe lângă insula Cipru înainte de sosirea în Tir. În Tir, Duhul Sfânt a lucrat prin mulți alți credincioși care l-au avertizat pe Pavel cu privire la greutățile ce îl așteptau în Ierusalim, însă el era hotărât să-și atingă scopul.

Din Tir, grupul a navigat spre Ptolemaida, apoi spre Cezareea, pe coasta Samariei. Deoarece în lumea antică existau multe orașe numite Cezareea, acest oraș este numit uneori „Caesarea Maritima,” adică Cezareea Maritimă, pentru a-l deosebi de celelalte.

În timpul șederii în Caesarea Maritima, Pavel a fost avertizat încă o dată să nu se ducă la Ierusalim. Într-o scenă dramatică foarte bine cunoscută, profetul Agab și-a legat mâinile și picioarele, ca semn profetic, avertizând că Pavel va fi arestat și legat dacă își va continua drumul spre Ierusalim. Este ușor să înțelegem de ce prietenii lui Pavel nu au vrut

ca el să fie arestat. Probabil că se temeau pentru siguranța lui și nu voiau ca el să aibă de suferit. Însă Pavel știa că Dumnezeu are de gând să folosească arestarea și întemnițarea sa pentru înaintarea evangheliei. După cum citim în Fapte 21:13:

Atunci Pavel a răspuns: „...Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus“ (Fapte 21:13).

Pavel a înțeles că întemnițarea sa avea să fie „pentru Numele Domnului Isus.“ Aceasta însemna că Duhul Sfânt avea să-i folosească întemnițarea ca mijloc de înaintare a evangheliei și de slujire a bisericii.

Și Pavel avea motive întemeiate să aibă încredere în Duhul Sfânt în fața acestor pericole. Cu ceva vreme în urmă, în timpul celei de-a doua călătorii misionare, el văzuse cum îi purtase Duhul Sfânt de grijă. Conform pasajului din Fapte 16:6-10, el dorise să predice evanghelia în Asia și Bitinia, însă Duhul Sfânt nu îi îngăduise. Deși poate că i se păruse ciudat, Pavel s-a supus Duhului și s-a dus la Troa.

În Troa, a avut o viziune care i-a descoperit planul lui Dumnezeu: trebuia să ducă evanghelia în Macedonia. Lucrarea din Macedonia s-a dovedit a fi foarte roditoare. Dar dacă nu ar fi ascultat de Duhul Sfânt și ar fi predicat în Asia și Bitinia, nu ar fi putut să predice în Macedonia. Prin această experiență și prin multe altele, el a ajuns să știe că Dumnezeu lucrează în mod tainic. Pentru el era suficient să știe ce vrea Dumnezeu să facă și să aibă încredere că El va folosi aceste dificultăți pentru a realiza ceva minunat și neașteptat.

Cu această cunoaștere limitată a viitorului, însă și cu încrederea în Duhul lui Dumnezeu, Pavel s-a hotărât să nu ocolească temnița. Și-a încheiat cea de-a treia călătorie misionară mergând spre Ierusalim, probabil în anul 57 î.H. Conform pasajului din Fapte 20:16, ar fi ajuns acolo în preajma Cincizecimii, cam pe la începutul verii.

ARESTAREA DIN IERUSALIM

Acum, după ce ne-am familiarizat cu evenimentele care au precedat arestarea lui Pavel, putem cerceta circumstanțele arestării din Ierusalim. Cum a ajuns Pavel în conflict cu autoritățile din Ierusalim? De ce a fost întemnițat?

La sosirea în Ierusalim, a stat la un credincios numit Mnason și a fost bine primit de biserică. A doua zi, Pavel l-a vizitat pe Iacov, fratele lui Isus și autorul cărții Iacov din Noul Testament. Bătrânii bisericii din Ierusalim s-au adunat să-l întâlnească pe Pavel.

Probabil că atunci a dat bisericii ajutoarele pe care le strânsese în timpul celei de-a treia călătorii misionare. Din epistolele anterioare, cum ar fi Romani și 1 și 2 Corinteni, știm că Pavel era foarte preocupat de importanța acestor ajutoare nu numai pentru ajutorarea creștinilor săraci din Ierusalim, ci și pentru a aduce împăcarea între credincioșii evrei și cei neevrei.

El trăgea nădejde că, atunci când creștinii evrei vor primi acest dar din partea neevreilor, recunoștința îi va face mai doritori să-i accepte pe aceștia ca frați în Hristos. Însă relatarea lui Luca din Fapte nu menționează înmânarea ajutoarelor; în schimb,

subliniază câteva îngrijorări ale bisericii din Ierusalim cu privire la lucrarea de slujire a lui Pavel. Aceasta ar putea însemna că biserica din Ierusalim nu a apreciat ajutoarele atât de mult pe cât sperase Pavel.

În loc să se bucure de generozitatea creștinilor neevrei și să susțină lucrarea de slujire a lui Pavel, Iacov și bătrânii l-au informat că în Ierusalim au ajuns anumite zvonuri cu privire la învățăturile și practicile sale. Mai exact, se zvonea că Pavel îi învăța pe creștinii evrei care locuiau printre neevrei să desconsidere practici evreiești tradiționale, cum ar fi tăierea împrejur. Creștinii evrei din Ierusalim credeau cu tărie că toți creștinii evrei ar trebui să păstreze practicile tradiționale evreiești, iar Iacov și bătrânii erau îngrijați că creștinii evrei locali aveau să se împotrivescă lui Pavel din pricina acestor zvonuri.

Ar trebui să ne oprim un moment pentru a lămuri că aceste zvonuri legate de Pavel erau false. În toate epistolele sale, el a susținut valabilitatea legii morale a lui Dumnezeu, găsită în Vechiul Testament. Mai mult decât atât, nici măcar nu a încurajat comunitățile evreiești să abandoneze tradițiile pe care le adăugaseră la legea mozaică; dimpotrivă, el însuși respecta tradiția evreiască atunci când se afla în comunități evreiești. Cu toate acestea, el a spus că odată cu moartea și învierea lui Hristos începuse un veac nou și, după cum a explicat în epistolele sale, nici neevreilor și nici evreilor nu li se cerea să păstreze aceste tradiții. Creștinii ar trebui în general să privească tradițiile evreiești cu mare respect, dar numai de dragul răspândirii evangheliei printre evreii necredincioși.

Iată cum și-a descris poziția asupra acestor lucruri în 1 Corinteni 9:20-21:

Cu iudeii m-am făcut ca un iudeu, ca să câștig pe iudei; cu cei ce sunt sub Lege m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege m-am făcut ca și cum aș fi fost fără Lege (măcar că nu sunt fără o Lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub Legea lui Hristos), ca să câștig pe cei fără lege (1 Corinteni 9:20-21).

Pavel nu a ezitat să se comporte ca un neevreu când se afla printre neevrei, însă a fost bucuros și să respecte tradițiile evreiești de dragul evangheliei. Dumnezeu nu l-a obligat să țină aceste aplicații tradiționale evreiești ale legii Vechiului Testament. După cum a afirmat aici, era liber să renunțe la aceste practici tradiționale, însă nu era liber față de cerințele morale ale legii în Hristos. Pe scurt, Pavel considera că aplicațiile legii lui Dumnezeu se schimbaseră odată cu venirea lui Hristos, însă aceste tradiții puteau fi păstrate de dragul evangheliei.

Nu este greu de imaginat cum e posibil ca o doctrină nuanțată cu atât de mare grijă să fost înțeleasă greșit, sau de ce se zvonea că Pavel i-ar fi învățat pe evrei să-și părăsească tradițiile. În orice caz, Iacov și bătrânii au găsit o soluție care, credeau ei, avea să-i mulțumească pe creștinii evrei din Ierusalim.

Concret, ei au sugerat ca Pavel să-și dovedească devotamentul față de legea mozaică participând la ritualurile de la templul din Ierusalim. Ei l-au îndemnat să treacă prin ritualuri de purificare împreună cu patru bărbați care făcuseră jurământul de nazireat. Acest lucru avea să-i dovedească ascultarea de lege și supunerea față de tradiția

evreiască. Ei i-au mai cerut lui Pavel să plătească și cheltuielile pentru acești patru nazirei, lucru care avea să demonstreze profunzimea pietății sale.

Ca apostol al neamurilor, Pavel a știut că acțiunile sale aveau să afecteze modul în care creștinii evrei îl percepeau nu doar pe el, ci și pe creștinii dintre neamuri. Probabil a sperat că, susținându-i pe nazirei și purificându-se pe sine, avea să atingă obiectivul pe care nu l-a atins darul financiar al neevreilor, și anume primirea călduroasă a creștinilor neevrei de către creștinii evrei. Astfel, pentru cauza lui Hristos printre evrei, și în special pentru împăcarea evreilor cu neevreii din biserică, Pavel s-a supus judecății bisericii din Ierusalim în această problemă și și-a început săptămâna de curățire.

Spre sfârșitul acelei săptămâni, el se afla în curtea interioară a templului. Templul avea o curte exterioară și una interioară. Curtea exterioară era despărțită de cea interioară printr-o poartă. Curtea exterioară se numea curtea neevreilor deoarece în ea aveau voie să intre oameni din toate națiunile; însă curtea interioară, „curtea Israelului,” era rezervată exclusiv evreilor. Neevreii care intrau acolo erau pasibili de pedeapsa cu moartea.

În timp ce Pavel se afla în curtea Israelului, a fost recunoscut de unii evrei din Asia Mică. Aceștia erau mai degrabă evrei necredincioși decât creștini convertiți de la iudaism. Acești evrei îl văzuseră înainte pe Pavel cu un om numit Trofim, care îl însoțise la Ierusalim. Și Trofim era din Asia Mică, iar evreii din Asia știau că este neevreu. Așadar, când l-au văzut pe Pavel în curtea Israelului, au presupus în mod greșit că și Trofim intrase în acea curte și asta le-a trezit indignarea.

Prin urmare, ei au ridicat întreaga cetate împotriva lui Pavel și o gloată furioasă l-a târât afară din curtea Israelului, cu intenția de a-l ucide. Însă când comandantul garnizoanei romane din Ierusalim a auzit că cetatea se răsculase, s-a grăbit să înăbușe tulburarea, l-a pus pe Pavel în lanțuri și l-a arestat. Comandantul, un om pe nume Claudiu Lisias, avusese inițial de gând să-l biciuiască pe Pavel pentru a-l obliga să-i explice de ce era mulțimea mâniașă, însă a renunțat când a auzit că Pavel era cetățean roman. Ca cetățean al Romei, el avea dreptul la o protecție legală specială, inclusiv dreptul de a nu fi înlănțuit sau bătut fără a fi judecat.

A doua zi, Lisias l-a adus pe Pavel înaintea Sinedriului – autoritatea supremă evreiască – pentru a vedea care sunt învinuirile care i se aduc. Se pare că nu a apărut niciun martor care să-l fi văzut pe Trofim în curtea Israelului, așa că Pavel a putut să se apere, explicând de ce atât de mulți evrei fuseseră jigniți de învățăturile sale.

În Fapte 23:6-8 citim:

Pavel, ca unul care știa că o parte din adunare erau saduchei, iar alta farisei, a strigat în plin sobor: „Fraților, eu sunt fariseu, fiu de fariseu; din pricina nădejzii în învierea morților sunt dat în judecată.” Când a zis vorbele acestea, s-a stârnit o neînțelegere între farisei și saduchei, și adunarea s-a dezbinat. Căci saduchei zic că nu este înviere, nici înger, nici duh, pe când fariseii le mărturisesc pe amândouă. (Fapte 23:6-8).

Pavel afirma că saduchei i se împotriveau pentru că era fariseu și că evanghelia pe care o predica el era în multe privințe în concordanță cu învățăturile fariseilor. Acest lucru era adevărat, în special cu privire la înviere. Saduchei nu credeau în învierea în trup a

morților și, prin urmare, nu tolerau învățătura creștină a lui Pavel despre învierea lui Hristos.

Cu o zi înainte, Pavel se adresase gloatei mândre, spunând că Isus înviase din morți și i se arătase într-o vedenie, explicându-i evanghelia. Așa că, atunci când a declarat înaintea Sinedriului că predicase o evanghelie bazată pe viziunea sa cu Hristosul înviat, a obținut o oarecare simpatie din partea fariseilor.

Când fariseii au realizat că Pavel se considera fariseu și că era de acord în multe privințe cu convingerile lor, au început să-l apere în Sinedriu. Saducheeii însă nu au dat înapoi și întâlnirea a devenit extrem de violentă. De aceea, Lisias l-a arestat din nou pe Pavel.

Lisias intenționa ca a doua zi să-l aducă din nou pe Pavel în fața Sinedriului, pentru a descoperi adevărul legat de acuzațiile ce i se aduceau. Însă nepotul lui Pavel l-a avertizat că patruzeci de evrei zeloși plănuiau o ambuscadă în care să-l ucidă pe Pavel înainte de a ajunge la Sinedriu. Cum Pavel era cetățean roman, Lisias trebuia să-l protejeze. Așadar, în loc să-l trimită la Sinedriu, l-a scos din Ierusalim, ducându-l în cetatea învecinată, Caesarea Maritima, în grija lui Felix, guvernatorul provinciei romane Iudeea.

Acum, după ce am analizat împrejurările arestării lui Pavel în Ierusalim, ar trebui să ne îndreptăm atenția asupra întemnițării sale din Cezareea, unde era deținut de Marcu Antoniu Felix, guvernatorul Iudeii.

ÎNTEMNIȚAREA DIN CEZAREEA

În timpul întemnițării lui Pavel, provincial romană Iudeea era alcătuită din regiunile cunoscute drept Iudeea la sud, Samaria în centru și Galileea la nord. Vă amintiți că Caesarea Maritima era situată pe coasta Samariei, fiind și capitala provinciei romane Iudeea.

Când a ajuns prima dată în Cezareea, probabil prin 57 d.H., Pavel a fost ținut în arest timp de cinci zile, până la sosirea acuzatorilor săi din Ierusalim. Printre cei care îl acuzau se numărau marele preot Anania, câțiva bătrâni ai evreilor și Tertul, care era avocatul grupului.

Când au sosit acuzatorii, Felix a organizat o audiere. În timpul acestei audieri, Tertul a spus că Pavel tulburase liniștea și incitase la răscoală. Aceasta era o acuzație foarte gravă în ochii guvernatorului Felix, întrucât datoria lui era să mențină pacea în Iudeea. Însă din punctul de vedere al evreilor și mai gravă era acuzația pe care i-o aduceau lui Pavel că a încercat să necinstească templul. Bătrânii evreilor care erau de față au susținut această acuzație, deși niciunul dintre ei nu a ieșit în față ca martor oficial.

Evident, evreii credeau din toată inima zvonurile false despre Pavel. Ei păreau a fi convinși că el căuta prăbușirea iudaismului și că recunoștea cu mândrie că ar fi încercat să pângărească templul. Astfel, singurul martor pe care l-au chemat acuzatorii evrei, era chiar Pavel!

În Fapte 24:8 citim cuvintele de încheiere adresate de Tertul lui Felix:

Dacă-l vei cerceta [pe Pavel], tu însuși vei putea afla de la el toate lucrurile de care îl pârâm noi (Fapte 24:8).

Pavel nu era avocat, însă răspunsul pe care l-a dat acuzatorilor a fost convingător. Apărarea sa a avut patru puncte principale:

În primul rând, a atras atenția că nu există martori împotriva sa pentru niciuna din presupusele infracțiuni. Asta însemna că acuzațiile lor nu aveau niciun temei. Acesta e un punct important, fiindcă Pavel era acuzat că ar fi comis infracțiunile în plină zi, într-o zonă aglomerată. Dacă ar fi fost vinovat, cineva ar fi trebuit să vadă acest lucru.

În al doilea rând, el a susținut pe bună dreptate că alții au tulburat liniștea, nu el. Răzmerița fusese stârnită de evreii din Asia Mică. Nu Pavel era cel care tulbura pacea romană, ci evreii. Acest lucru a fost confirmat de scrisoarea lui Lisias, care îi acuza pe evrei că plănuiseră să-l asasineze pe Pavel.

În al treilea rând – și probabil spre surpriza acuzatorilor săi – Pavel a insistat asupra faptului că el nu dorea să pângărească templul; dimpotrivă, el credea tot ce scrie în Scripturi și venise la templu ca să se închine.

În al patrulea rând, el a reamintit curții că Sinedriul nu-l găsisse vinovat. Acest argument a prejudiciat destul de mult acuzarea. Autoritatea supremă a evreilor, Sinedriul, nu îi dovedise vinovăția pentru presupusele infracțiuni. Și atunci de ce căutau să îl trimită la moarte?

În providența misterioasă a lui Dumnezeu, Felix era un conducător nesincer. Pe baza acuzațiilor insuficiente la adresa lui Pavel, Felix l-ar fi putut elibera, însă nu a făcut-o. În schimb, a văzut un prilej de câștig personal, așa că a amânat verdictul, preferând să aștepte ca Pavel să-i ofere mită.

În Fapte 24:26, Luca explică:

Totodată el [Felix] trăgea nădejde că Pavel are să-i dea bani; de aceea trimitea și mai des să-l cheme, ca să stea de vorbă cu el (Fapte 24:26).

Inițial, Felix a spus că va da verdictul în cazul lui Pavel atunci când Lisias, comandantul roman, va sosi în Cezareea. Însă a amânat verdictul doi ani.

După acești doi ani, Felix a fost înlocuit în funcția de guvernator de către Porcius Festus. Când Festus a ocupat scaunul de guvernator în anul 59 d.H., adversarii evrei ai lui Pavel din Ierusalim au văzut o altă ocazie de a-l ucide pe Pavel. Au pus la cale o altă ambuscadă și i-au cerut lui Festus să-l trimită pe Pavel la Ierusalim, sub pretext că vor să redeschidă și să judece cazul lui la nivel local. Prin urmare, Festus a organizat o audiere în care l-a întreat pe Pavel dacă e dispus să i se judece cazul în Ierusalim și nu în Cezareea.

În acel moment, decât accepte să fie judecat la Ierusalim, Pavel a apelat la dreptul său de cetățean roman: să fie judecat chiar de Nero Caesar. Festus nu a avut de ales și a trebuit să-i îndeplinească cererea. Scriptura nu menționează ce motiv anume a avut Pavel pentru a face acest apel, însă cunoaștem câteva detalii care l-ar putea explica.

În primul rând, Pavel avea puține motive să creadă că va fi eliberat după o judecată la Ierusalim. Petrecuse deja doi ani în temniță din pricină că Felix nu-i făcuse dreptate și nu avea niciun motiv să creadă că Festus ar judeca acest caz mai corect.

În al doilea rând, Pavel aflate probabil de complotul pus la cale de evrei pentru a-l ucide. Luca, autorul cărții Fapte, era prieten cu Pavel și știa de planul de asasinat din timpul transferului din Cezareea la Ierusalim. Astfel, avem motive să credem că și Pavel era la curent cu acest lucru.

În al treilea rând, și cel mai important, atunci când Pavel a fost arestat de Lisias, Domnul i s-a arătat în vis, asigurându-l că va trăi ca să vestească evanghelia în Roma.

În Fapte 23:11 citim:

**În noaptea următoare, Domnul S-a arătat lui Pavel și i-a zis:
„Îndrăznește, Pavele; căci, după cum ai mărturisit despre Mine în
Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma“ (Fapte 23:11).**

Faptul că a avut această vedenie în momentul arestării i-a dat motiv să creadă că întemnițarea îi va oferi într-un final ocazia de a-L proclama pe Hristos la Roma. După cum am văzut, Duhul Sfânt deja îl călăuzise să creadă că întemnițarea sa va înainta lucrarea evangheliei. În acest punct, a aflat că întemnițarea îi va deschide ușa pentru a merge la Roma.

Orice combinație a acestor motive ar fi fost suficientă pentru ca Pavel să facă apel la cezar. Dar, oricare ar fi fost motivul său, un lucru este clar: avea să poată predica în sfârșit evanghelia la Roma, chiar dacă din închisoare.

Înainte de a fi trimis la Roma, a avut ocazia să își explice situația în fața tânărului rege Irod Agripa al II-lea. După ce i-a ascultat argumentele, Agripa i-a spus lui Festus că Pavel ar fi putut fi eliberat dacă nu ar fi cerut să fie judecat de cezar.

Domnul avea însă în plan ceva foarte diferit pentru Pavel. Din motive neclare, chiar și pentru Pavel la acea vreme, El plănuise să folosească întemnițarea lui la Roma pentru a răspândi mai mult evanghelia.

Acum, după ce am studiat cei doi ani petrecuți de Pavel în temnița din Cezareea, putem examina întemnițarea sa ulterioară din Roma. Vom începe prin a ne îndrepta atenția asupra lungii călătorii de la Cezareea la Roma.

ÎNTEMNIȚAREA DIN ROMA

Întrucât Pavel era deținut al Romei, el trebuia transportat sub pază romană. Așadar, a fost pus sub autoritatea unui centurion roman, pe nume Iuliu, și îmbarcat pe o corabie ce se îndrepta spre Asia Mică. Tovarășii lui călătorie, Luca și Aristarh, au primit permisiunea să-l însoțească.

Corabia a pornit din Cezareea, probabil spre sfârșitul anului 59 d.H. Au acostat mai întâi în Sidon, unde lui Pavel i s-a permis să-și viziteze câțiva prieteni. Plecând din Sidon, au trecut pe lângă Cipru și au navigat pe lângă coasta Ciliciei și Pamfiliei înainte de a se opri la Mira, în regiunea Licia.

În Mira s-au îmbarcat pe o corabie ce se îndrepta spre Italia. Din acest punct, navigația a fost dificilă. Au ajuns la Cnid, apoi au fost obligați să se îndrepte spre sud, navigând spre insula Creta și într-un final acostând în Limanuri Bune.

Pentru că era iarnă, vremea devenise periculoasă pentru călătoriile pe mare. Pericolele navigației în acea perioadă l-au determinat pe Pavel să-l sfătuiască pe centurionul Iuliu să nu pornească pe mare spre Italia. Deși ar putea părea ciudat că Pavel dădea sfaturi unor marinari cu experiență, este important să ne amintim nu numai că el avea discernământ profetic, dar și că supraviețuise unui număr de trei naufragii până atunci, după cum vedem în 2 Corinteni 11:25. Pavel dorea să predice evanghelia la Roma. El nu i-a sfătuit să nu iasă în larg din pricină că dorea să evite soarta ce îl aștepta la Roma, ci pentru că dorea să ajungă la Roma în siguranță.

Oricum, căpitanul și proprietarul corăbiei l-a convins pe Iuliu că vor avea succes în călătoria lor și corabia a pornit din nou la drum. Dar nu după mult timp au fost prinși de o furtună violentă care i-a suflat dincolo de Clauda, în largul Mării Mediterane. Furtuna a ținut două săptămâni, timp în care Pavel le-a slujit celor de pe corabie și i-a încurajat spunându-le că Dumnezeu i-a arătat că vor supraviețui cu toții. Într-un final, corabia s-a izbit de o stâncă submarină lângă insula Malta și a fost distrusă de valuri.

Cu corabia distrusă, marinarii, soldații și toți ceilalți de pe corabie au ajuns pe insula Malta. Pavel, tovarășii lui și gărzile au rămas acolo timp de trei luni, unde le-au purtat de grijă locuitorii insulei.

În timpul șederii lui Pavel în Malta au avut loc câteva evenimente remarcabile. La un moment dat, el a fost mușcat de un șarpe veninos. La început localnicii au luat acest lucru ca semn că Pavel este un ucigaș și se așteptau să moară. Mușcătura șarpelui nu a avut însă niciun efect asupra lui; de aceea, localnicii s-au răzgândit și au început să-l creadă zeu.

Știm din alte relatări că e imposibil ca Pavel să-i fi lăsat pe localnici să îl creadă zeu. De exemplu, când locuitorii Listrei l-au luat drept Hermes, Pavel a protestat spunând că este un simplu om și a folosit acea ocazie pentru a le prezenta evanghelia. Putem presupune, pe bună dreptate, că a făcut același lucru și în Malta.

Pavel a făcut și multe vindecări miraculoase în Malta. Lucrarea sa de vindecare a început atunci când l-a vindecat pe tatăl lui Publius. Publius era mai-marele Maltei și când s-a răspândit vestea că Pavel îi vindecase tatăl, toți ceilalți bolnavi din Malta au venit la el și au fost vindecați.

După trei luni, în prima parte a anului 60 d.H., iarna trecuse, așa că Pavel și tovarășii săi, împreună cu gărzile, au pornit din nou spre Italia. Plecând din Malta, au navigat spre nord, spre insula Sicilia, acostând la Siracusa. De la Siracusa au navigat spre Regio, în partea de sud a Italiei. La plecarea din Regio, un vânt puternic dinspre sud i-a dus repede în sus, până la Puzole, unde au venit credincioși din toate regiunile înconjurătoare pentru a-l vedea pe Pavel. După o săptămână, Pavel a ajuns în sfârșit la Roma. Era spre sfârșitul anului 60 d.H. și a fost pus în arest la domiciliu.

Pavel a stat la Roma, în arest la domiciliu, timp de doi ani – din 60 până în 62 d.H. În această perioadă, el s-a aflat sub pază, însă i s-a îngăduit și să primească oaspeți și să-i învețe pe alții fără piedici. Întrucât conducerea evreiască din Iudeea nu îi informase pe evreii din Roma despre cazul lui, aceștia au făcut propriile cercetări cu privire la Pavel. Prin predicarea sa, unii dintre ei au fost convertiți la creștinism, însă alții au respins ceea ce spunea el despre Isus și argumentele pe care le aducea din Vechiul Testament.

Luca a rezumat șederea lui Pavel la Roma în Fapte 28:30-31:

Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă pe care o luase cu chirie. Primea pe toți care veneau să-l vadă, propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nicio piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos (Fapte 28:30-31).

Arestarea lui Pavel în Ierusalim fusese nedreaptă și dureroasă, punându-i chiar viața în pericol; întemnițarea sa în Cezareea fusese o îndelungată eroare judiciară. Și călătoria la Roma implicase multe greutăți, dar în final speranțele lui Pavel s-au îndeplinit și Cuvântul lui Dumnezeu s-a împlinit. Pavel a ajuns la Roma și timp de doi ani a putut să predice evanghelia „cu toată îndrăzneala și fără nicio piedică“ – în ciuda detenției – în capitala celui mai puternic imperiu al vremii.

LUCRAREA DE SLUJIRE CONTINUĂ

După ce am studiat contextul întemnițării lui Pavel, suntem în măsură să-i examinăm lucrarea de slujire din timpul întemnițării. După cum vom vedea, Pavel nu a fost inactiv în perioada petrecută în temniță, ci a continuat să slujească în mod activ ca slujitor al evangheliei lui Isus Hristos.

Pavel era apostol. Isus îl chemase și îl pregătise personal, ungându-l ca să-I slujească drept ambasador, ca emisar al legământului Său. Oricât de ciudat ni s-ar părea nouă astăzi, sarcinile care i-au fost încredințate lui Pavel nu au fost puse în așteptare în timp ce s-a aflat în temniță. Dimpotrivă, în providența lui Dumnezeu, temnița a fost exact locul în care a vrut Dumnezeu să se afle Pavel în acea perioadă a vieții sale. Dumnezeu Însuși a orchestrat evenimentele în așa fel încât întemnițarea lui la Roma să-i ofere ocazia de a răspândi evanghelia lui Hristos și în inima celor din partea apuseană a lumii.

Avem două surse majore de informații cu privire la lucrarea de slujire a lui Pavel care a continuat în timpul celor doi ani de temniță. Pe de o parte, cartea Fapte ne istorisește multe lucruri despre lucrarea lui din acea vreme; pe de altă parte, diversele epistole scrise de Pavel bisericilor ne oferă o imagine asupra lucrării sale din închisoare. Să începem prin a studia ce ne spune cartea Fapte despre lucrarea sa.

CARTEA FAPTE

Experiențele lui Pavel din temniță au fost foarte importante pentru Luca, autorul cărții Fapte. El a dedicat aproape nouă capitole evenimentelor ce aveau legătură cu această perioadă din viața lui Pavel. De la decizia lui Pavel de a merge la Ierusalim și Roma, consemnată în Fapte 19:21, până la sfârșitul cărții lui Luca, și anume Fapte 28:31, Luca a descris în detaliu pașii hotărâți ai lui Pavel spre arestarea din Ierusalim și întemnițarea care a urmat.

Aceste capitole sunt pline de informații amănunțite, însă cel puțin trei teme majore apar în multe ocazii: conștientizarea de către Pavel a suferinței ce urma,

conștientizarea scopului lui Dumnezeu cu privire la suferința sa și conștientizarea modului în care aveau să fie revărsate binecuvântările lui Dumnezeu prin suferința sa.

În primul rând, Pavel a fost conștient că slujirea lui Hristos avea să aducă greutăți și suferințe mari în viața sa.

Conștientizarea suferinței

În capitolele 19-28 din Fapte, Luca a arătat că Pavel era bine informat cu privire la greutățile ce aveau să urmeze. Pavel știa că avea să fie întemnițat și a bănuțit că va fi chiar trimis la moarte.

De exemplu, ascultați-i cuvintele prevestitoare din cuvântarea către prezbiterii efeseni, din Fapte 20:22-25:

Și acum, iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numaidecât la viața mea... știu că nu-mi veți mai vedea fața (Fapte 20:22-25).

Mai târziu, le-a spus credincioșilor din Cezareea, în Fapte 21:13:

Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus (Fapte 21:13).

Pavel era foarte conștient de dificultățile care îl așteptau în slujba lui Hristos și a evangheliei Sale și era dispus chiar să fie martirizat.

Conștientizarea scopului

În al doilea rând, Pavel era foarte conștient de scopul suferinței sale. El știa că dacă Dumnezeu a plănuțit să-l lase să sufere, El a plănuțit și să folosească această suferință pentru a contribui la răspândirea evangheliei.

El a crezut că Dumnezeu va folosi greutățile lui pentru a duce mai departe evanghelia creștină. A știut că orice sacrificiu ar trebui să facă, acesta merita osteneala, pentru că era modul prin care Dumnezeu ducea mai departe vestea bună a mântuirii în Hristos.

Iată încă odată ce le-a spus el prezbiterilor efeseni în Fapte 20:24:

Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu (Fapte 20:24).

Pavel era convins că lucrarea sa din temniță va include și mărturisirea evangheliei și că a trece prin aceste greutăți făcea parte din sarcina sa de apostol. În loc să-i stingherească lucrarea apostolică, întemnițarea era mijlocul prin care Pavel își ducea la îndeplinire lucrarea.

De fapt, după cum citim în altă parte din Fapte, exact asta s-a întâmplat. În Fapte 22:1-21 citim că, atunci când a fost arestat în Ierusalim, Pavel și-a prezentat mărturia creștină în fața mulțimii care-i dorea moartea.

În Fapte 23:1-10, Luca a relatat că Pavel a mărturisit despre evanghelie și învierea lui Hristos în fața Sinedriului, autoritatea supremă a evreilor.

Apoi, din Fapte 24:14-26 aflăm că Pavel a proclamat evanghelia în fața tribunalului din Cezareea atât public, la audierea sa, cât și în particular, în fața guvernatorului Felix și a soției sale evreice, Drusila. Ni se mai spune și că Felix a discutat în mod regulat cu Pavel timp de doi ani.

După aceea, în Fapte 25:18–26:29, Luca ne spune că Pavel a predicat evanghelia atât în fața noului guvernator Festus, cât și a împăratului iudeu Agripa și a soției sale Berenice.

În Fapte 28:23-31, Luca arată că Pavel a predicat evanghelia împărăției lui Dumnezeu în mod regulat în fața tuturor celor care veneau să-l vadă la Roma.

În Fapte 23:11, cuvintele pe care i le-a spus Hristos lui Pavel rezumă scopul tuturor acestor suferințe:

Îndrăznește, Pavele; căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma (Fapte 23:11).

Pavel a suferit pentru a duce mai departe vestea bună a lui Hristos, din Ierusalim la Roma.

Conștientizarea binecuvântării divine

În al treilea rând, Pavel era foarte conștient de binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lucrării sale de slujire din această perioadă. Relatarea lui Luca din Fapte, capitolele 19-28, arată clar că evanghelia mărturisită de Pavel s-a răspândit cu marile binecuvântări ale Duhului lui Dumnezeu.

Luca ne mai spune și că lucrarea lui Pavel a inclus alte lucruri care și-au adus contribuția la abilitatea lui de a proclama evanghelia și de a o aplica la viața oamenilor. De exemplu, el a primit și a interpretat vedenii pentru a proteja viața celor care se aflau pe corabia ce s-a lovit de acea stâncă submarină. A vindecat bolnavii din Malta și a slujit nevoilor individuale ale credincioșilor care au venit să-l viziteze.

Pe lângă informațiile cuprinse în Fapte, putem afla mai multe despre lucrarea de slujire a lui Pavel din timpul întemnițării din epistolele sale nou-testamentare adresate bisericilor din Colose, Efes și Filipi și coloseanului Filimon.

EPISTOLELE CĂTRE BISERICI

Lucrarea de slujire a lui Pavel poate fi rezumată în multe feluri, dar cel puțin patru lucruri ies în evidență. Deși era privat de libertate din punct de vedere fizic, Pavel a continuat să slujească predicând evanghelia în fața a numeroși demnitari și în fața vizitatorilor săi, rugându-se pentru biserici și credincioși din întreaga lume, suferind greutăți pentru binele bisericii și, bineînțeles, scriind scrisori diverselor biserici și persoane din întreaga lume. În acest timp, Pavel a predicat în primul rând evanghelia.

Predicare

După cum am văzut, Pavel a suferit întemnițarea în principal pentru a avea noi prilejuri de a proclama evanghelia. Scrisorile sale din temniță întăresc această idee. Vedem acest lucru nu numai din modul în care se prezintă de obicei pe sine însuși, ca sol al lui Hristos în lanțuri, ci și din rugăciunile pe care le cerea bisericilor cărora le scria.

De exemplu, iată-i cererea din Efeseni 6:19-20:

Rugați-vă și pentru mine, ca ori de câte ori îmi deschid gura să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, al cărei sol în lanțuri sunt; pentru ca, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc (Efeseni 6:19-20).

Pavel știa că, deși se afla în temniță, responsabilitatea sa principală era proclamarea evangheliei. Astfel, le-a cerut efesenilor să se roage pentru el ca să aibă tăria de a-și îndeplini responsabilitatea apostolică.

La fel a scris și în Coloseni 4:3-4:

Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care, iată, mă găsesc în lanțuri: ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea (Coloseni 4:3-4).

Pavel dorea ca ei să se roage pentru ca el să aibă ocazia de a predica evanghelia, să poată profita pe deplin de prilejurile favorabile care-i stăteau înaintea.

Rugăciune

În al doilea rând, Pavel se ruga permanent pentru biserici. Potrivit epistolelor sale, lucrarea i s-a extins dincolo de proclamarea evangheliei în fața necredincioșilor: ea mai includea și rugăciuni permanente pentru diferite biserici și diferiți credincioși din întreaga lume.

Practic, este foarte posibil ca întemnițarea să îi fi oferit mai mult timp pe care îl putea petrece în rugăciune. În timpul călătoriilor misionare, timpul îi era în general ocupat cu drumurile sau chiar cu munca pentru a-și câștiga pâinea. Însă în temniță nu avea nimic de făcut, niciun loc în care să se ducă și puține lucruri care să-i distragă atenția. Asta i-a pus la dispoziție mult timp pentru rugăciune. Din mărturia pe care ne-o oferă scrisorile lui, se pare că Pavel se considera obligat, dar și onorat, să petreacă mare parte din acest timp rugându-se pentru alții.

Iată mărturia lui cu privire la rugăciunile pentru alți credincioși, din Efeseni 1:16-18:

Nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos ... să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii ... (Efeseni 1:16-18).

Pavel s-a rugat în mod regulat și constant pentru efeseni. El a crezut că rugăciunea are putere și a sperat că Dumnezeu îi va onora rugăciunile, binecuvântându-i pe efeseni. Eforturile depuse de Pavel în rugăciune au constituit o slujire plină de viață și de mare preț pentru cei care nu se aflau aproape.

Cam tot așa, în Filipeni 1:3-9 el a explicat că se roagă în mod regulat pentru biserica din Filipi:

Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie... Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere (Filipeni 1:3-9).

În Coloseni 1:9 citim despre dedicarea sa față de biserica din Colose:

De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească (Coloseni 1:9).

El s-a mai rugat și pentru anumite persoane din biserica din Colose, cum ar fi Filimon, Apfia și Arhip. De exemplu, în Filimon versetul 6, el a scris:

Îl rog ca această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos (Filimon 6).

În toate aceste pasaje vedem că Pavel s-a dedicat rugăciunii pentru frații săi, cerând pentru ei multe binecuvântări din partea lui Dumnezeu.

Suferință

În al treilea rând, pe lângă predicare și rugăciune, lucrarea lui Pavel din temniță a inclus și suferința pentru alții. Suferința în sine este o greutate, nu o slujire; însă atunci când scopul și rezultatul suferinței sunt înaintarea împărăției lui Dumnezeu prin răspândirea evangheliei, suferința este considerată pe drept cuvânt o formă de slujire creștină.

Creștinii au suferit dintotdeauna și vor suferi întotdeauna, până la întoarcerea lui Isus – Biblia ne asigură de acest lucru. Dar asta nu înseamnă că toți suferă la fel sau în măsura în care a suferit Pavel. Dumnezeu a spus că până Se va întoarce Isus și până Își va desăvârși împărăția pe pământ, vrăjmașii Săi vor lupta împotriva Lui. Acest lucru înseamnă că poporul Lui va suferi în continuare.

Însă viața lui Pavel dovedește ceva: suferința noastră nu este în van. Dimpotrivă, suferința noastră binecuvântează biserica; suferința noastră mărturisește evanghelia; suferința noastră mărește slava pe care o va moșteni biserica.

Suferința de dragul evangheliei este o slujire puternică și plină de semnificație. Pe de o parte este o mărturie incontestabilă a adevărului evangheliei. Iată de ce-i numim pe creștinii care mor pentru credința lor „martiri” sau „martori.” Am văzut deja numeroase căi prin care suferința i-a oferit lui Pavel ocazii pentru predicarea evangheliei. Dar ea i-a încurajat și pe alții să facă acest lucru.

Iată cuvintele lui Pavel în acest sens din Filipeni 1:14:

Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu (Filipeni 1:14).

Pe lângă asta, e corect ca suferința să fie văzută ca slujire deoarece aduce beneficii altora. Isus Hristos a suferit pentru păcătoși și a murit ca să ne mântuiască. Iar Scriptura ne învață să-I urmăm exemplul, în mod specific suferind de dragul altora. În calitate de credincioși, ar trebui să fim dispuși să suferim greutăți și chiar moartea pentru folosul altora și ar trebui să fim recunoscători pentru suferința pe care o îndură alții din această cauză.

În 1 Ioan 3:16, apostolul Ioan a scris:

Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați (1 Ioan 3:16).

Pavel a crezut acest lucru și, după cum am văzut, a fost gata să intre în temniță și chiar să moară, dacă lucrul acesta avea să contribuie la înaintarea evangheliei.

În Efeseni 3:13 vedem că el era gata să sufere pentru alții:

Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră (Efeseni 3:13).

Ce voia să spună aici este că întemnițarea sa îi dădea posibilitatea să vestească evanghelia în locuri noi și unor oameni noi, aducând astfel tot mai mulți oameni la credința în Hristos. Răspândirea evangheliei și creșterea bisericii măresc slava pe care o vor moșteni toți credincioșii.

În al treilea rând, epistolele lui Pavel demonstrează că suferința sa era o continuare a suferinței lui Hristos. În Coloseni 1:24, Pavel a făcut cea mai măreață afirmație cu privire la suferința sa:

Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica (Coloseni 1:24).

În Coloseni, capitolul 1, Pavel a afirmat cu tărie suficiența absolută a lui Hristos. Deci, când a spus că suferințelor lui Hristos le „lipsește“ ceva, el nu s-a referit la faptul că moartea lui Hristos nu e suficientă pentru a ne mântui sau că credincioșii adaugă propriul merit la moartea lui Hristos, ci la faptul că lucrarea lui Isus nu e încă încheiată. Atunci când Isus a murit și apoi S-a înălțat la cer, El a dat o lovitură decisivă răului și a câștigat războiul împotriva dușmanilor Săi demonici. Dar Pavel știa că forțele satanice continuă să lupte împotriva lui Hristos și a împărăției Sale. Isus nu-Și va nimici complet vrăjmașii până când nu va reveni în slavă.

Până atunci, biserica trebuie să îndure suferințele pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru noi. Și, fiindcă Isus ne iubește atât de mult și pentru că este una cu toți credincioșii, suferă și El atunci când suferim noi. Într-un sens foarte real, suferința bisericii este și suferința lui Hristos.

Tocmai aceasta este ideea pe care a scos-o Isus în evidență în timpul convertirii lui Pavel pe drumul spre Damasc. Pavel, cunoscut atunci sub numele de Saul, îi persecuta pe creștini, aruncându-i în temniță și căutând să-i omoare. Însă, în timp ce se ducea la Damasc pentru a-i aresta pe creștinii de acolo, Isus i-a ieșit în cale, trântindu-l la pământ și descoperindu-i adevărul.

O parte din conversația dintre Isus și Pavel este relatată în Fapte 9:5:

„Cine ești Tu, Doamne?“ a întrebat Saul.

„Eu sunt Isus pe care-L prigonești,“ a răspuns El (Fapte 9:5).

Isus i-a arătat clar lui Pavel că, atunci când îi persecută pe creștini, Îl persecută pe El și, prin urmare, atunci când un credincios suferă, suferă și Isus.

Pe scurt, Hristos trebuie să sufere până la întoarcerea Sa și suferă prin suferințele trupului Său, biserica. Dar, când suferința Sa se va isprăvi, El Își va birui în sfârșit și pe deplin vrăjmașii și Își va slăvi biserica. Pavel a avut privilegiul să Îl ajute pe Hristos să îplinească acea suferință hotărâtă.

Pe lângă faptul că arată că el a predicat, s-a rugat și a suferit ca apostol, epistolele lui Pavel mai demonstrează și că în timpul detenției el s-a angajat într-o lucrare de slujire scriitoricească plină de viață.

Scriere

Lucrarea scriitoricească a lui Pavel din anii întemnițării este demonstrată de epistolele nou-testamentare adresate bisericilor din Colose, Efes și Filipi și coloseanului Filimon. Prin aceste epistole, Pavel a făcut o lucrare de slujire pastorală relevantă pentru niște biserici și persoane. Și, din moment ce aceste scrieri au fost păstrate pentru noi în Noul Testament, slujirea lui a fost răspândită în întreaga lume în cei două mii de ani care au trecut de atunci.

Scrierile lui Pavel descoperă o slujire roditoare față de bisericile și persoanele cu care a avut legătură. El știa multe lucruri despre împrejurările în care se aflau și despre ei personal. Prin urmare, a putut să trateze multe probleme specifice ale cititorilor săi, atât personale, cât și teologice. Pe unii i-a sfătuit personal, spunându-le pe nume. În ciuda imposibilității de a călători, slujirea lui Pavel a fost făcută în cunoștință de cauză și adaptată cu grijă situațiilor specifice ale bisericilor și oamenilor cărora le-a scris.

Să ne gândim la faptul că în scrisoarea sa către filipeni, Pavel s-a implicat în lucrarea pastorală, îndemnând două femei, Sintichia și Evodia, să se împace una cu cealaltă. Erau femei pe care el le cunoștea, femei care lucraseră împreună cu el, dar care ajunseseră la neînțelegeri una cu cealaltă. Grijă lui pentru ele era personală și plină de dragoste, iar soluția lui la problema lor a fost una extraordinar de blândă.

Citim cuvintele pe care li le adresează în Filipeni 4:2:

Îndemn pe Evodia și îndemn pe Sintichia să fie cu un gând în Domnul (Filipeni 4:2).

El a pledat cam în același fel pentru împăcarea între credincioși și în cartea Filimon. Acolo, a mijlocit pentru un sclav pe nume Onisim, care fugise de la stăpânul său colosean, Filimon. De fapt, toată cartea Filimon este dedicată acestui scop: să-l roage pe Filimon să fie binevoitor cu Onisim.

Se pare că după ce a fugit de la stăpânul său, Onisim l-a căutat pe prietenul lui Filimon, Pavel. Și, prin slujirea lui Pavel, Onisim a devenit creștin. Mai mult decât atât, el a rămas cu Pavel și i-a slujit în temniță. Așadar, slujirea lui Pavel față de Onisim și Filimon a fost profund personală și, ca pastor și prieten al lor, el a avut grijă să-i împace.

Pavel și-a mai direcționat scrisorile și către problemele teologice care implicau întreaga biserică, oferind îndrumare apostolică autorizată, cu o mână pastorală. Lucrarea sa de învățător, ca reprezentant autorizat al lui Hristos, nu s-a clătinat în timpul întemnițării, ci Pavel a continuat să ofere descoperiri infailibile ale adevărului în această perioadă și a continuat să aplice acel adevăr bisericii prin scrisorile sale.

După cum am văzut, atât Faptele apostolilor, cât și epistolele lui Pavel din Noul Testament arată că el a fost implicat în lucrare în mod activ în timpul întemnițării sale. El știa că Dumnezeu îngăduise închisoarea ca un prilej favorabil pentru a răspândi evanghelia și pentru a fi un exemplu pentru sfinți. Știind acest lucru, el a slujit cu putere prin predicare, rugăciune, suferință și scriere, îndeplinindu-și cu credincioșie toate îndatoririle de apostol al lui Isus Hristos.

UNITATE TEOLOGICĂ

Acum, după ce am prezentat contextul întemnițării lui Pavel și i-am studiat lucrarea de slujire continuă, putem să analizăm unitatea teologică a epistolelor sale din temniță. În această secțiune vom explora unele din temele doctrinale pe care le au în comun epistolele din temniță și vom explica în ce fel se încadrează ele în sistemul teologic extins al lui Pavel.

Epistolele scrise de Pavel în temniță conțin fundamente doctrinale importante. În esență, toate prezintă aceeași evanghelie. Dar, dincolo de asta, toate au în comun același mod de a prezenta acea evanghelie și tind să accentueze aceleași aspecte ale acelei evanghelii. Asta nu înseamnă că sunt identice. Însă există o imagine de ansamblu care le unește, o bază comună de care depind toate. Și această bază comună este faptul că Isus Hristos este biruitorul și domnitorul întregii creații.

Discuția noastră referitoare la unitatea teologică a epistolelor din temniță va accentua trei doctrine principale: în primul rând vom analiza doctrina conform căreia Isus Hristos este Regele creației; în al doilea rând vom analiza mai îndeaproape un anumit aspect al domniei lui Isus asupra creației, și anume unirea credincioșilor cu El în această domnie; și, în al treilea rând, ne vom concentra asupra cerințelor vieții etice implicate de primele două doctrine. Vom începe cu doctrina conform căreia Isus Hristos este Regele creației.

REGELE CREAȚIEI

Accentul pus de Pavel pe domnia asupra creației este probabil mai pronunțat în scrisorile din temniță decât în oricare alte scrieri ale sale. Ne vom concentra atenția asupra a trei aspecte ale domniei lui Hristos care apar frecvent în epistolele din temniță: suveranitatea Sa, care Îi determină puterea și autoritatea; cinstea Sa, inclusiv slava Sa și faptul că e vrednic de a fi respectat, imitat și adorat; hotărârea Sa de a Se întoarce pentru a-Și desăvârși împărăția pe pământ. Să începem prin a analiza suveranitatea regală a lui Hristos.

Suveranitatea

Atunci când spunem că Hristos este suveran, ne referim la faptul că El are tăria și puterea de a-Și împlini voia și că are autoritatea legală și dreptul de a face acest lucru. În lumea antică, regii și împărații conduceau forțele militare ale țării, ceea ce le conferea puterea de a realiza ce doreau. Și legile țării le recunoșteau dreptul de a domni și a guverna, ceea ce însemna că aveau și autoritatea de a duce la îndeplinire ceea ce doreau. Multe guverne din ziua de azi au o putere și o autoritate similară.

Pavel spune că, atunci când Isus S-a înălțat la ceruri, Dumnezeu Tatăl L-a investit cu acest fel de suveranitate peste întreaga creație. Acum Isus este atât de puternic și plin

de autoritate, încât suveranitatea Sa se întinde și asupra tuturor celorlalți regi și conducători, indiferent că sunt de pe pământ sau din tărâmul spiritual.

În Efeseni 1:20-22, Pavel a descris suveranitatea pe care Tatăl I-a dat-o lui Hristos astfel:

... pe care a desfășurat-o [Tatăl] în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii (Efeseni 1:20-22).

Chiar acum, Isus Hristos domnește peste întreaga creație cu putere absolută. Și suveranitatea Sa nu se limitează doar la tărâmurile cerești, ci El domnește și peste pământ.

După cum a proclamat chiar Isus în Matei 28:18:

Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ (Matei 28:18).

Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru, domnește peste întreaga creație, de la cea mai îndepărtată galaxie, până la cel mai mărunțel punct de pe pământ. El domnește peste guverne și națiuni pământești și peste fiecare înger și demon. Evident, nu fiecare lucru din creație I se supune așa cum ar trebui. Cu toate acestea, Isus are dreptul de a-i porunci să I se supună și puterea de a-l face să I se supună. El are puterea și dreptul de a-i binecuvânta fără limită pe ai Săi și de a-Și distruge complet vrăjmașii.

Pe lângă accentuarea suveranității lui Hristos, Pavel a atras atenția asupra cinstei lui Hristos, care constă în slava și valoarea Sa și care cere reacții de respect, imitare și închinare.

Cinstea

Hristos este cinstit pentru că este perfect, sfânt și neprihănit. El este cinstit pentru că deține cea mai înaltă poziție de autoritate și pentru că exercită această autoritate cu dreptate și neprihănire. El este cinstit și pentru că este cea mai prețioasă ființă din întreaga creație, Cel pe care Dumnezeu Îl prețuiește mai presus de oricine altcineva. El este cinstit pentru că este creatorul și susținătorul universului. Am putea enumera cu ușurință sute de motive pentru care Isus este vrednic de cinste. Dar poate că motivul cel mai important pentru care Isus merită cinste și laudă este divinitatea Sa; Isus este Dumnezeu și Dumnezeu este vrednic de cea mai înaltă cinste pe care ne-o putem imagina.

Unul din motivele pentru care Pavel a accentuat atât de mult cinstea lui Isus a fost acela că unii oameni din biserică nu apreciau cât de deosebit este El. Se pare că învățătorii falși introduseseră în biserică venerarea îngerilor și a duhurilor și sugeraseră că Isus nu era decât una dintre aceste ființe. O modalitate prin care Pavel a combătut aceste învățături a fost prin scoaterea în evidență a măreției unice și fără pereche a lui Hristos.

Iată cum L-a diferențiat el pe Hristos de celelalte ființe spirituale în Coloseni 1:16-17:

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El (Coloseni 1:16-17).

Isus este unic deoarece El este creatorul a tot ce există – chiar și al îngerilor și al duhurilorenerate de învățătorii falși. Isus nu este numai cel mai mareț domnitor din univers, ci este și cel care a înființat toate pozițiile inferioare pe care le dețin ceilalți domnitori, atât în tărâmul spiritual, cât și pe pământ. El este cel care i-a creat pe ceilalți domnitori, atât ființe omenești care domnesc pe pământ, cât și ființe cum sunt îngerii și demonii, care au autoritate în tărâmul spiritual.

Pe lângă faptul că a vorbit despre domnia lui Hristos prin prisma suveranității și cinstei Sale, Pavel a accentuat și hotărârea Lui de a Se întoarce pe pământ pentru a-Și desăvârși împărăția.

Hotărârea

Pentru a înțelege concepția lui Pavel asupra întoarcerii lui Hristos, trebuie să ne amintim că învățătura sa cu privire la sfârșitul vremurilor (sau escatologia sa) se trage din concepțiile tradiționale evreiești cu privire la sfârșitul vremurilor. În teologia tradițională evreiască de pe vremea lui Pavel se credea că Scriptura prezintă două mari epoci ale omenirii. Înainte de venirea lui Hristos, lumea se afla în veacul acesta, caracterizat de păcat, moarte și stricăciune.

Veacul acesta avea să fie urmat de veacul viitor, pe care Biblia îl numește împărăția lui Dumnezeu și împărăția cerurilor. Această înlocuire trebuia să aibă loc dintr-o dată, la venirea lui Mesia sau Hristos.

Însă, potrivit lui Pavel și celorlalți autori ai Noului Testament, Isus a revelat că această concepție tradițională evreiască nu era într-un tot corectă. Veacul viitor avea să înlocuiască veacul acesta, dar nu dintr-o dată, ci cele două veacuri urmau să se suprapună o vreme, începând cu lucrarea de slujire pământească a lui Hristos, pe care o vom numi inaugurarea împărăției lui Dumnezeu, și până la întoarcerea sau cea de-a doua venire a lui Hristos, pe care o vom numi desăvârșirea împărăției lui Dumnezeu. Între inaugurare și desăvârșire se află o perioadă pe care o vom numi continuarea împărăției lui Dumnezeu. Această perioadă intermediară este cea în care s-a aflat biserica din vremea lui Pavel și în care se află și astăzi.

Era foarte important ca Pavel să descrie acest concept cititorilor săi, deoarece explica multe din problemele lor. Veacul actual al păcatului, morții și stricăciunii nu fusese abolit și de aceea credincioșii sufereau în continuare. Cu toate acestea, Isus avea să Se întoarcă într-o zi pentru a aduce binecuvântările finale tuturor credincioșilor. Între timp, creștinii trebuie să aibă încredere că Isus Se va întoarce cu adevărat. Și putem avea

o mare nădejde că acest lucru se va întâmpla din pricină că Hristos este hotărât să ducă la bun sfârșit ceea ce a început.

Chiar acum, Isus domnește ca rege din cer. Dar El nu este mulțumit cu acest lucru. El vrea și are de gând să domnească peste fiecare centimetru al creației la fel de deplin și de slăvit cum domnește acum în cer. El nu va fi mulțumit până nu-și va fi distrus și pedepsit pe deplin toți vrăjmașii și până nu-și va fi binecuvântat cu binecuvântările supreme toți credincioșii fideli. Și are de gând să facă asta prin răspândirea împărăției Sale pe întreg pământul.

Întrucât Pavel cunoștea planul lui Hristos de a domni peste întreaga creație, a afirmat cu încredere că Hristos e hotărât să-și desăvârșească împărăția. Din acest motiv a scris așa de des că credinciosul are o moștenire viitoare și că își pune toată încrederea în răsplătirile care aveau să fie ale lui la întoarcerea lui Hristos.

De exemplu, gândiți-vă la cuvintele lui din Efeseni 1:13-14:

... ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui (Efeseni 1:13-14).

Pavel a insistat asupra faptului că moștenirea noastră viitoare este garantată – Dumnezeu a făgăduit și nu Se va răzgândi. Prin urmare, Isus trebuie să Se întoarcă pentru a ne dărui moștenirea în împărăția desăvârșită.

În Filipeni 3:20-21, Pavel a scris despre întoarcerea lui Hristos astfel:

Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale... (Filipeni 3:20-21).

Atunci când Hristos Se va întoarce pentru a-și desăvârși împărăția pe pământ, moștenirea noastră va include și trupuri noi, de slavă. Pavel putea vorbi cu mare încredere despre această moștenire, pentru că știa că Isus promisese că va reveni și că era hotărât să-și țină promisiunea.

Pe parcursul epistolelor scrise în temniță, Pavel s-a bazat pe suveranitatea, cinstea și hotărârea regală a lui Hristos, ca pietre unghiulare ale învățăturilor sale. Aceste teme apar în mod repetat în aceste scrisori, asigurând temelia multora din învățăturile date de Pavel colosenilor, efesenilor și filipenilor.

Acum, după ce am analizat doctrina conform căreia Isus Hristos este regele creației, ar trebui să ne îndreptăm atenția spre cel de-al doilea punct doctrinar comun epistolelor din temniță, și anume unirea credincioșilor cu Hristos în domnia Sa – unirea noastră cu Isus, care are drept rezultat faptul că Își împărtășește binecuvântarea cu noi.

UNIREA CU HRISTOS

Potrivit spuselor lui Pavel, atunci când credem în Isus suntem uniți cu El într-un mod tainic, spiritual. Și, deoarece suntem uniți cu El, suntem considerați ca și cum am fi Isus. De pildă, Isus este fără vină înaintea lui Dumnezeu și, pentru că noi suntem uniți cu El, suntem de asemenea socotiți fără vină înaintea lui Dumnezeu, toate păcatele fiindu-ne iertate.

Pavel a revenit frecvent la acest concept în epistolele sale din temniță când și-a încurajat cititorii că sunt părtași la domnia lui Hristos. El a subliniat adesea că, deoarece credincioșii sunt părtași la domnia lui Hristos, ei primesc binecuvântări în timpul actualei continuări a împărăției lui Hristos și așteaptă cu nerăbdare binecuvântări încă și mai mari la desăvârșirea împărăției.

De exemplu, în Coloseni 3:1-4 a scris:

Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu... Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă (Coloseni 3:1-4).

Prin unirea noastră cu Hristos, suntem uniți pentru moartea lui Hristos, astfel încât și noi am murit cu El. Și suntem uniți cu Hristos în învierea și viața Sa, astfel încât suntem și înviați împreună cu El. Mai suntem uniți cu Hristos și în înălțarea Sa la cer și în domnia Sa, așa că la întoarcerea Sa în slavă vom domni împreună cu El.

Așa cum a scris Pavel în Efeseni 2:6-7:

El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus (Efeseni 2:6-7).

Potrivit spuselor lui, chiar acum suntem așezați împreună cu Hristos în locurile cerești, fiind uniți cu El în domnia Sa actuală asupra întregii creații. Prin urmare, suntem părtași ai cinstei și binecuvântărilor Sale în mod spiritual chiar acum, chiar dacă împrejurările noastre pământești s-ar putea să nu reflecte acest lucru. Când Isus va veni iar, binecuvântările noastre spirituale vor crește și vom primi și binecuvântări pământești.

Dar Pavel a făcut referire la unirea noastră cu Hristos în domnia Sa pentru a vorbi și despre lucruri care sunt mai puțin plăcute, cum ar fi suferința. El a vorbit despre unirea noastră cu Hristos pentru a-i încuraja pe credincioși că nu au suferit singuri și că nu au suferit în zadar. Am văzut deja că acest lucru a fost valabil în viața lui Pavel, însă Pavel a scris că este valabil și în viața cititorilor săi.

Iată cuvintele sale din Coloseni 1:24:

Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica (Coloseni 1:24).

Viața creștină poate fi grea și poate include mari suferințe.

Deși Regele nostru domnește în ceruri, El nu Și-a nimicit încă toți vrăjmașii și acei vrăjmași își îndreaptă adesea forțele spre noi. Pavel s-a simțit însă mângâiat de faptul că atunci când suferim pentru evanghelie, unirea noastră cu Hristos ne asigură că El suferă și simte cu noi. Pavel a fost consolată și de faptul că știa că prin unirea noastră cu Hristos, Regele, suferința noastră este spre binele altora din împărăția lui Hristos, și anume spre binele bisericii. În cele din urmă, ne-a învățat că suferința noastră completează suferința lui Hristos, pregătind revenirea triumfală a Regelui nostru.

Din motive ca cele de mai sus, epistolele scrise de Pavel în temniță au făcut adesea referire la tema unirii noastre cu Hristos. Pentru Pavel, unirea noastră cu Regele creației a fost sursa unei mari încrederi în mântuirea noastră, a unei mari încurajări în vreme de necaz și a unei mari speranțe pentru viitor.

După ce am studiat cum a folosit Pavel conceptul că Isus Hristos este Regele creației, precum și unirea credincioșilor cu Hristos în domnia Sa, ar trebui să ne îndreptăm atenția către ultimul punct referitor la unitatea teologică a epistolelor din temniță, și anume necesitatea vieții etice implicate de domnia lui Hristos și de unirea noastră cu El.

VIAȚA ETICĂ

Cei care sunt familiarizați cu scrierile lui Pavel știu că apostolul a petrecut la fel de mult timp dând învățătură despre viața creștină etică, ca și tratând probleme doctrinale. De fapt, aproape de fiecare dată când a prezentat un subiect doctrinal, a continuat prin a explica modul în care ar trebui credincioșii să aplice acea doctrină în viața lor. Și această aplicare nu se limita doar la o gândire corectă și o doctrină corespunzătoare, ci se extindea și la emoțiile și la comportamentul credincioșilor. Pavel a mers până acolo încât a afirmat că, dacă doctrina nu este aplicată în viața noastră așa încât să ne schimbe emoțiile și comportamentul, ea nu are nicio valoare pentru noi.

Iată cuvintele lui în acest sens din 1 Corinteni 13:2:

Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic (1 Corinteni 13:2).

Dacă pătrundem toate tainele și avem toată cunoștința, atunci avem o înțelegere perfectă a revelației lui Dumnezeu în toate privințele. Cu alte cuvinte, avem o doctrină perfectă. Însă a avea o doctrină bună, chiar o doctrină perfectă, nu este suficient. Dacă acea doctrină nu ne schimbă viața – dacă nu este unită cu dragostea și dacă nu are ca rezultat un mod etic de a-i trata pe alții și o ascultare respectuoasă față de Hristos – nu are nicio valoare pentru noi.

Așadar, nu ar trebui să ne surprindă că epistolele scrise de Pavel în temniță accentuează în mod regulat viața etică. Pe de o parte, faptul că Hristos este Rege ne obligă să Îl ascultăm. Pe de altă parte, faptul că suntem uniți cu Hristos ne obligă să trăim în conformitate cu caracterul Său. Să ne concentrăm mai întâi atenția asupra obligației de a trăi etic, obligație care decurge din faptul că Hristos e Rege.

Hristos ca Rege

Așa cum am spus deja, întrucât Hristos este Rege, El este suveran. Asta înseamnă că are dreptul legal de a ne porunci să Îl ascultăm. La rândul său, acest lucru înseamnă că avem obligația legală de a-L asculta.

Așa cum am mai spus, de asemenea, Hristos este un Rege absolut neprihănit și drept. Și asta înseamnă că judecățile și poruncile Sale sunt perfect etice, așa că avem și obligația etică de a-L asculta. Întrucât Hristos este și suveran, și drept, suntem obligați din punct de vedere legal și etic să ascultăm de toate poruncile Lui.

Acesta este lucrul pe care Pavel îl demonstrează în Filipeni 2:9-12, unde a scris următoarele cuvinte:

De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ... Astfel, dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur... (Filipeni 2:9-12).

Isus este Conducător și Domn peste tot ce se află în ceruri, pe pământ și sub pământ. Cu alte cuvinte, El este Regele creației. Și, pe baza domniei lui Hristos, Pavel i-a îndemnat pe filipeni să asculte de El.

Mai mult decât atât, după cum am văzut, domnia lui Hristos include și cinstea Sa. În consecință, Pavel a mai afirmat și că creștinii trebuie să ducă o viață sfântă din respect pentru cinstea Regelui lor. Pe de o parte, ascultarea de Hristos Îi apără reputația. Pe de altă parte, fiindcă e sfânt, neprihănit și demn de cinste, Isus merită să fie ascultat.

Pavel a scris despre acest lucru în Filipeni 1:27:

Purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos (Filipeni 1:27).

Și în Coloseni 1:10 el și-a încurajat cititorii, scriind:

... ne rugăm pentru voi... pentru ca, astfel, să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune (Coloseni 1:10).

Pavel a fost profund preocupat de faptul că cinstea și slava lui Hristos trebuiesc respectate și păzite, și a arătat că credincioșii împlinesc lucrul acesta când fac fapte bune, adică atunci când ascultă poruncile Domnului.

Pe parcursul epistolelor sale din temniță, Pavel și-a îndemnat cititorii să Îl asculte pe Hristos, să trăiască etic respectând poruncile Domnului de a gândi, a simți și a se purta așa cum se cuvine. Și, cu toate că nu a făcut întotdeauna în mod explicit legătura cu domnia lui Hristos, a făcut acest lucru suficient de des încât să ne fie clar că domnia lui Hristos ar trebui să fie întotdeauna una dintre motivațiile noastre fundamentale pentru a duce o viață evlavioasă.

Pe lângă învățătura că creștinii ar trebui să trăiască etic deoarece Hristos este Rege, Pavel a explicat și că, deoarece suntem uniți cu Hristos, suntem obligați, dar și împuterniciți, să trăim în conformitate cu caracterul Său și cu poruncile Sale.

Uniți cu Hristos

Unirea noastră cu Hristos ne obligă și ne face capabili să trăim etic din cel puțin trei motive: în primul rând, Hristos locuiește în noi prin Duhul Său, dându-ne o natură nouă și constrângându-ne să facem fapte bune. Unul din rezultatele prezenței launtrice a Duhului este acela că natura noastră e modelată după natura lui Hristos. Drept care, suntem transformați și motivați să-L ascultăm pe Hristos. În toate acestea, Dumnezeu lucrează în noi pentru a ne supune Lui și a ne conforma la exemplul lui Hristos.

Iată cum a vorbit Pavel despre aceste lucruri în Filipeni 2:12-13:

... duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea (Filipeni 2:12-13).

Unirea noastră cu Hristos constă în parte din faptul că Duhul lui Dumnezeu locuiește înlăuntrul nostru. Și Duhul Sfânt ne mișcă voința și ne constrânge să acționăm în ascultare de Dumnezeu, ca să trăim corect și etic.

Pavel a prezentat un argument similar în Coloseni 3:5-10:

De aceea, omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ... întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut (Coloseni 3:5-10).

Întrucât suntem uniți cu Hristos, avem o natură nouă. Și, pentru că Dumnezeu ne-a dat o natură nouă, nu avem doar obligația, ci suntem și împuterniciți să o folosim făcând fapte bune și ținând piept ispitei păcatului.

În al doilea rând, Dumnezeu a poruncit ca toți cei care sunt uniți cu Fiul Său să trăiască o viață sfântă. De fapt, Dumnezeu nu doar a poruncit acest lucru, ci ne-a și predestinat fapte bune pe care să le facem.

Pavel a scris despre acest lucru în Efeseni 2:10, unde a spus:

Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele (Efeseni 2:10).

Am fost creați în Hristos Isus, ceea ce înseamnă că Dumnezeu ne-a mântuit prin unirea cu Isus Hristos. Și unul din motivele pentru care a făcut asta e acela că a hotărât fapte bune pe care să le facem.

În al treilea rând, datorită faptului că suntem cu toții uniți cu Hristos, suntem uniți și unii cu alții prin Hristos. Acest lucru ne obligă să ne tratăm unul pe altul așa cum L-am trata pe Hristos și așa cum vrem să fim tratați.

După cum a scris Pavel în Efeseni 4:25:

De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul,” pentru că suntem mădulare unii altora (Efeseni 4:25).

Expresia „toți suntem mădulare ale unui trup” (traducere literală din lb. engelză – n.tr.) ar putea fi tradusă ad litteram „suntem mădulare unul altuia.” Ceea ce a vrut Pavel să spună este că suntem uniți unii cu alții în Hristos și că această unitate ne obligă să ne tratăm unii pe alții cu respect, nu păcătuind unul împotriva celuilalt, ci lucrând pentru binele tuturor.

După cum a scris în Filipeni 2:1-3:

Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos ... în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși (Filipeni 2:1-3).

Cel puțin din aceste trei motive – noua noastră natură, porunca lui Dumnezeu și unirea noastră unii cu ceilalți – unirea noastră cu Hristos ne obligă și ne face capabili să trăim etic, în conformitate cu standardul pe care l-a stabilit Dumnezeu pentru noi în Scriptură.

Apoi, vedem că epistolele scrise de Pavel în temniță sunt unite din punct de vedere teologic prin doctrina bogată și multilaterală a lui Pavel privind domnia lui Hristos peste întreaga creație, inclusiv unirea credincioșilor cu Hristos și, în consecință, responsabilitatea pe care o avem de a trăi etic.

După cum vom vedea în lecțiile următoare, epistolele scrise de Pavel în temniță au în comun multe alte teme. Însă ideea care leagă majoritatea acestor teme comune este doctrina conform căreia Isus Hristos este Regele creației.

CONCLUZIE

În această lecție am examinat circumstanțele care au dat naștere epistolelor scrise de Pavel în temniță și abordarea teologică de bază pe care a folosit-o el în aceste epistole. Am explorat evenimentele care au dus la arestarea sa și la întemnițarea care a urmat și am

analizat lucrarea de slujire a lui Pavel, care a continuat în temniță. În cele din urmă, am prezentat tema teologică principală care unește toate scrisorile din temniță ale lui Pavel, și anume doctrina că Isus Hristos este Regele creației.

Epistolele scrise de Pavel în temniță abundă în teologie și sunt foarte potrivite pentru instruirea și încurajarea bisericii din ziua de azi. În lecțiile următoare vom privi mai îndeaproape aceste scrisori. Și, făcând astfel, vom păstra în minte contextul pe care l-am studiat în această lecție.

Cunoașterea greutăților pe care le-a îndurat Pavel și a lucrării pe care a continuat-o în temniță ne ajută să-i înțelegem motivele și obiectivele pentru care a scris bisericilor din Colose, Efes și Filipi. Și înțelegerea temelor teologice care unesc aceste scrisori ne va ajuta să înțelegem multe din instrucțiunile specifice date fiecăreia dintre aceste biserici. Știind aceste lucruri, vom fi mai bine pregătiți pentru a înțelege învățăturile lui Pavel și a le aplica în viața și biserica noastră.